

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

Comadira i Tarkovsky

Narcís Comadira té un altre premi, un premi important perquè, com ell mateix recalca, el concedeix un club d'escriptors que és, a la fi, el que més acaba comptant. És el Jaume Fuster de l'AELC, i el té per tota la seva llarguíssima trajectòria, llarga i ampla, intensa, renaixentista. A hores d'ara, però, són els premis els que es beneficien de Comadira i no pas a l'inrevés. Més que n'hauria de tenir, sobretot els que ara em venen al cap, com ara el Premi d'Honor. Però bé, aquesta és una altra història. El fet és que en té un altre, que és l'excusa ideal per tornar a parlar del poeta.

Comadira escriu poc, aquests dies de reclusió, però continua confegint uns articles esplèndids en els quals parla de la natura i dels artistes que estima, elegies d'un món que s'esvaeix. En els últims que he llegit hi diu "apatia" i hi expressa un cert cansament, una sensació d'esvaïment, de dissolució i, al mateix temps, la certificació

A hores d'ara, però, són els premis els que es beneficien de Comadira i no pas a l'inrevés

d'un estat d'ànim en l'interior del qual és difícil de trobar forces per anar més enllà de la supervivència. Hi combrego. En participo, també, d'aquesta manera de transitar pels dies opacs. Ell mateix, però, m'anima amb una resposta lluminosa: "Però l'esperança es lleva cada matí, Fono, com deia Péguy."

Al cap d'uns dies, miro el documental *A cinema prayer* ("El cinema com a oració") sobre Andrey Tarkovsky. El cineasta dibuixa una poètica precisa, espiritual, compromesa. "L'art", diu, "consisteix a resar, i aquest art que és oració ens aboca a la transcendència". Si els lectors, els espectadors, els qui contemplen l'art, entenen aquesta operació, "l'art els pertanyerà". Em penso que, amb persistència, lentament, Comadira llaura aquesta terra simbòlica a la manera del rus. Al final de *Nadal segons Giotto*, escriu: "Tot està aturat en un moment etern." L'art contempla l'instant. I el poeta aleshores parla dels "nostres ulls sorpresos" davant la magnificència, però també davant el fet artístic com un redós de serenar i com una experiència que ens corprèn, que ens emociona, que ens fa transcendir.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Dissabte al barber

Vaig demanar hora al meu barber, me'n donava que no m'anaven bé, i al final vam trobar un forat satisfactori dissabte a dos quarts de deu del matí. Abans els dissabtes eren dies d'anar al barber. A col·legi fèiem aquell dia festa, i la mare ens hi enviava. No cada dissabte, és clar, sinó quan notava al nostre clatell un tou excessiu. La gent més gran també hi anava els matins de diumenge. Feien una mica de gresca, parlaven de les seves coses, fumaven cigarrets i puros. deien que se'ls feia tard per anar a missa. La dona els renyaria. A l'estiu, la barberia obria les portes i finestres de vidre i es creava un ambient com d'*El nostre home a l'Havana*. Tothom anava amb mànigues de camisa arremangades. L'aigua de rentar els cabells era massa calenta. El client feia un bot, el dependent demanava perdó. A l'hivern, amb les finestres i les portes tancades semblava que havies penetrat a un casino, i més concretament al de *Calle Mayor*, pel·lícula que acabàvem de veure al cine del col·legi. L'amo de la barberia presumia de cultura literària espanyola. Durant tot un

“Començo un silenci que s'albira llar per ser objecte d'un trasplantament

any va mantenir pintada al vidre de la finestra aquesta citació: "Qué es la vida? Una fricción."

Vaig quedar que hi aniria amb mascareta i guants. No tinc guants. Vaig incorporar-hi el barret. El barber em va dir: "El primer que has de fer és treure't el barret." Me'l vaig treure. "Després, la mascareta; ja en porto jo i no és qüestió que talli les vetes. Hi havia un altre client. Se n'esperaven d'altres que anirien desfilant tot el matí. Vaig instruir: "Talla arran, que els malalts amb pelussa semblen el doble de malalts." Em va donar la raó: havia servit en un hospital i quan el deixava

els malalts s'havien rejuenit. No sé si és el meu cas. En sortir vaig anar a comprar el diari al quiosc, que és molt a prop. Ho vaig fer amb mascareta. Els amics, els coneguts i la quiosquera no han de participar de la meva mala cara. El coronavirus i les seves exigències de protecció m'han anat a favor, l'enclaustrament inclòs.

Amb deu minuts, he quedat enllestí. El meu cap no vol grans maniobres ni excavacions. Ho dic amb pena: miro el terra i evoco els cabells que hi havia deixat a l'època d'*El nostre home a l'Havana* o *Calle Mayor*. *Mais où sont les neiges d'antan?*

Pregunto quant li dec. El mateix preu de quan va obrir fa molts anys i de sempre. Li dic que em cobri un doble servei, per la vegada que no he vingut. Protesta una mica. Els veïns ens hem d'ajudar. S'ha passat més de quaranta dies sense treballar. La seva filla, que l'ajuda, també se n'ha ressentit.

Ha arribat el moment de fer una pausa llarga. L'hora del trasplantament tan anunciat ja és aquí. Gràcies a tots, lectors.